

Miért játszik az ember elvadult karakterrel?

Hello!

Merengtem a dolgon: miért is játszik az ember „elvadult” karakterrel? Miért van, hogy időnként egy-egy (amúgy igen jó) játékos-cimbora majdhogynem a Beste Ariából választ fajt a „születendő” karakterének? Nem a tápért, abból már kinőttünk egy ideje... azt hiszem az érzésért.

A dolog lélektani okait most nem feszegetem, és ez egyéni lehet mindenkinél, mindössze azt javasolnám: engedjük a játékos Mr. vagy Ms IrrrrrtózatossH-sal játszani, _HA_ túl van már a pacalképző korszakán. Merthogy hiába tudatjuk vele, mi is vár(hat) a karakterre, hiába nyírjuk meg a faji- vagy kasztból eredő előnyöket: barátunk ragaszkodni fog az ötletéhez.

Nagyon részletes előtörténetet követelve, és hasonló bemeséléssel készítsük fel arra, mit szól majd a világ hozzá: A magány és a kitaláltság olyan stációit fogja átélni, amelyet meg a legelhagyottabb ember sem ismer, az önbecsülését napról napra porig tapossak, kutyább lesz a kóbor ebnél, és ritka trófea a műkedvelő vadászok számára. „Nem vár rá könnyű éj”, és nem fog békés öregkort megélve letelepedni valahol... Amulett lesz belőle, vagy meg az sem, a dögevők is undorodva hagyják ott a tetemet.

Hagyjuk játszani az ilyen karaktert, és meséljük le az életét kíméletlenül, az adott világ realitásának megfelelően. Valószínűleg jót tesz a játékosnak, és ha eltemette, megsiratta szörnyeteg karakterét, a következőben könnyebb életet választ majd magának.

Üdv Bride
akinek szinten volt `egzotikus` karaktere, élt, és meghalt Yneven, de utóbb emberi testben `született újja`.

1998.11.13.

Szerző: Bride

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent az LFG.hu oldalon is.

